

Nytt ljus över Studentholmen i Uppsala

Medeltidsfynd från Knut Stjernas sista utgrävning

Av Ulf Svensson

Svensson, U., 2007. Nytt ljus över Studentholmen i Uppsala. Medeltidsfynd från Knut Stjernas sista utgrävning. (New light on Studentholmen in Uppsala. Medieval finds from Knut Stjerna's last excavation.) *Fornvännen* 102. Stockholm.

From 1907 to 1909, archaeological excavations were carried out at Studentholmen on the bank of the River Fyris in Uppsala under the leadership of Knut Stjerna. The foundations of a stone building were discovered when work started on a new market hall. It proved to be a clerical school founded by Andreas And in the early 14th century, one that was converted to a University in 1477. The building was abandoned some time in the 17th century. Under the house foundation were remains of a river harbour with wooden quays. This harbour had been used during the 12th and 13th centuries. Among the structures found were also remains of a 19th-century building.

The finds consist of pottery, metal, textiles, wood, bone and antler, numbering in the thousands. There is also a large number of animal bones and a few human ones. This paper deals with three Medieval objects: sherds of a glazed earthenware "monk face" jug, wooden comb and an iron spur. All date from the 12th through the 14th centuries.

Ulf Svensson, Studentstaden 20/331, SE-752 33 Uppsala
ulf.svensson@gustavianum.uu.se

Åren 1907–09 ledde docent Knut Stjerna arkeologiska utgrävningar vid Studentholmen i Uppsala. Stjerna, född i Malmö 1874, var från början konst- och litteraturhistoriker samt historiker vid Lunds universitet där han avlade licentiatexamen 1902. Tre år senare tog han doktorsexamen vid Uppsala universitet i ämnet nordisk forn-kunskap. Stjerna, som 1907 tjänstgjorde som docent i nordisk forn-kunskap, utsågs att leda utgrävningar vid Studentholmen med anledning av att Uppsala drätselkammare beslutat uppföra en ny saluhall mellan S:t Eriks torg och Fyrisån (fig. 1–2).

Då anläggningsarbetena påbörjats anträffades murrester från ett stenhus, vilket visade sig vara en byggnad som uppförts på initiativ av domprost

Andreas And omkring år 1300 för att tjäna som domkyrkokkola. Huset påbyggdes och utvidgades under 1470-talet då ärkebiskop Jacob Ulfs-son genomdrev att Uppsala universitet skulle grundas. Därefter tjänade byggnaden som universitetshus fram till någon gång under 1600-talet. Huset omnämns av Johannes Messenius 1611, men beskrivs som praktiskt taget utplånat av Johannes Schefferus 1666 (Lithberg 1921, s. 237 ff; Anund m.fl. 2000, s. 23 f).

Ruinen av stenhuset finns kvar och ligger nu delvis under Saluhallen, delvis under dess parke-ring. Under detta hus och längs Fyrisån påträffade Stjerna dessutom trärester, vilka visade sig här-röra från bryggor och kajer anlagda under 1100- och 1200-talen. Vid denna tid låg Fyrisåns myn-

Fig. 1. Studentholmen i Uppsala, utgrävningar 1907 inför byggandet av en ny saluhall. —Studentholmen in Uppsala, excavations in 1907.

Fig. 2. Knut Stjerna i schaktet. —Knut Stjerna in the trenches.

ning nedanför Kvarnfallet mitt i dagens stadsområde, så platsen lämpade sig utmärkt för en hamnanläggning. Sammanlagt påträffades fyra kajanläggningar, varav den första anlades omkring år 1100 och den sista vid 1200-talets mitt. Hamnen övergavs under 1200-talets senare del då Fyrisåns mynning försköts mot Flottsund (Lithberg 1921, s. 251 ff; Granlund 1930, s. 293 f; Redin 1976, s. 65).

Vid sidan av det nämnda stenhuset påträffades även grundmurarna av ett yngre sådant. Detta hus nämns inte av Stjerna i dennes fasindelning av områdets byggnadsrester men finns avbildat på en opublicerad situationsplan. Även en stadsplan från 1809 återger denna bebyggelse, men platsen övergavs senare under 1800-talet. På en liknande plan från 1867 ligger platsens öde (Ehn 1991).

Fynden från utgrävningen är omfattande och inbegriper flera tusen föremål och ben. Föremålen är av högst skiftande karaktär: här förekommer såväl vardagliga som dekorativa ting tillverkade av allsköns material som keramik, läder, metall, textilier, trä m.m. Benen är i huvudsak djurben men även enstaka människoben har identifierats.

Stjerna avled hastigt under senhösten 1909, alldeles efter utgrävningarnas slutförande. Därfor hann aldrig någon grävningsrapport utarbetas. Det som återstår är Stjernas dagböcker, fotografier, planer, skisser, fyndlistor, korrespondens m.m. I samband med en förnyad genomgång och registrering av detta material har jag noterat ett antal föremål som är värda uppmärksamhet. Här följer att axplock, med referenser till litteraturen.

Munkansikte från bladfjällsornerad kanna

Bland fynden märks ett grönglaserat människoansikte av lergods (St 246:5). Fyndet tillhör en föremålsgrupp som i litteraturen går under benämningen »munkansikten» (fig. 3–4). De förekommer endast i Sverige och Danmark och uppgår sammanlagt till endast 18 exemplar. Vanligtvis har de suttit som prydnad på keramik vid kärlets handtag eller rörpip. Kärlet är i regel bladfjällsornerade höga kannor (Selling 1943, s. 53 ff; Barton 1968, s. 2 ff; Bencard 1972, s. 139 ff).

Fragmentet från Studentholmen mäter 73 x 40 x 28 mm och väger 41 g. Ansiktet är täckt av grön polykrom glasyr som starkt skiftar mellan mörka och ljusa nyanser. Ögonen är smala, närmast bestående av sneda ovala gropar, munnen utgörs i huvudsak av ett streck och näsan är avbruten. Huvudet omges av något som liknar en huva eller kapuschong. Av kärlväggen återstår inte mycket, men tillräckligt för att visa att ansiktet suttit vid övergången mellan kannans skuldra och buk. Godset är hårt bränt och har en till övervägande delen mörkgrå färgton även om rödbruna skiftningar förekommer. Fragmentet framkom i det som Stjerna kallade »det svarta lagret» men närmare uppgifter saknas.

Ansiktet har tillverkats genom att en lerklump fästs på kärlet och därefter har krukmakaren på fri hand utformat anletsdragen. De munkansikten som återfunnits påminner så starkt om varandra i detaljerna att de rimligtvis bör härstamma från samma verkstad (Bencard 1972, s. 154). K. Carlsson (1982, s. 22) menade att benämningen »munkansikte» är tvivelaktig då ansiktena uppvisar kvinnliga drag. Liknande motiv förekommer i England men här är anletsdragen mera manliga.

Den geografiska utbredningen visar att 12 av de hittills kända 18 munkansiktena påträffats i Skåne, på Själland och på Fyn, vilket tyder på att de har sydskanandinaviskt ursprung, möjligtvis från Öresundsområdet. De svenska fyndplatserna för munkansikten är Uppsala, Sigtuna, Nyköping, Söderköping, Lödöse (2 st.), Kalmar, Lund (3 st.), Skanör och Tommarp. I Danmark har de påträffats i Köpenhamn (2 st.), Roskilde (2 st.), Eriksholm och Odense. Dateringsmässigt hör de till perioden 1250–1350 (Bencard 1972, s. 155 ff). Noteras bör att denna dekorationsform endast påträffats i anslutning till städer eller orter med hamn (Broberg & Hasselmo 1981, s. 44). Uppsala är visserligen ingen kuststad men stod via Fyrisån och Mälaren i förbindelse med Östersjön.

Som ovan anförts förekommer munkansiktena på bladfjällsornerade höga kannor, vilka varit försedda med pip och trindhänkel. Till denna keramiktyps ornament hör även små rosetter i relief och liknande. Dekoren kan vara målade med koppar-, mangan- eller järnoxid vilket ger

Fig. 3. Bladfällsornerad keramik från blyglaserad ler-godskanna, c. 1250–1300. Fyndfoton: Anna Fahlén. —Scale-decorated earthenware pottery with lead glaze.

Fig. 4. Munkansikte från bladfällsornerad kanna, c. 1250–1300 (St 246:5). —Decorative face from earthenware jug.

en grön, rödlila respektive roströd till svart färg. Kannorna har därefter täckts av en tjock oftast ofärgad blyglasyr. Den är ofta grovkornig och sällan heltäckande (Dahlbäck 1982, s. 198).

Lerkärl med människofigurer är välkända från Holland, Belgien, Frankrike och England under högmedeltiden. Däremot är de sällsynta i Tyskland där krukmakeriet under denna tid var mera inriktat på stengods. Antropomorft dekorerade blyglaserade kärl framställdes i Västeuropa av både ler- och stengods och tillhörde den finare bordskeramiken (Bencard 1972, s. 139).

Bladfällsornerad keramik har påträffats på flera håll i Sverige (fig. 3). Bland fyndlokalerna märks Studentholmen i Uppsala där gods av denna typ enligt Selling (1943, s. 65) bör dateras till tiden omkring 1250–1300. Materialet från Studentholmen består till övervägande delen av grönglaserade trindhänkelförsedda kärl. Dekoren utgörs förutom av bladfjäll av lister, vulster

och tumavtryck vid bottenpartiet. Dateringen stämmer väl överens med den som framfördes i samband med utgrävningarna av Helgeandsholmen i Stockholm. Även här tidfästes bladfällsornerade och nätverksmönstrade kannor till 1200-talets senare hälft och ansågs vara importerade från sydkandinaviskt eller nederländskt område (Dahlbäck 1982, s. 198).

Barton (1968, s. 33) understryker att de mest slående parallellerna till den högmedeltida keramik som påträffas i Skandinavien finns i Nederländerna och Flandern. Det är också i Flandern vi bör söka dess ursprung. En viktig roll anses krukmakerierna i Aardenburg ha spelat. Andra viktiga keramiska centra i detta område var Brügge och Brabantområdet. Produktionen av kannor i Flandern skall ha börjat under 1100-talets senare hälft (Elfwendahl 1999, s. 40).

Införseln till Skandinavien av blyglaserade kannor från Västeuropa bör inte ha börjat förrän

under 1100-talets slut. De återfinns i regel längs de maritima handelsvägarna mellan dessa områden (Elfwendahl 2000, s. 205). I Sydskandinavien, i första hand Danmark, började man göra egna lokala varianter av den nederländska och flamländska keramiken under 1200-talets första hälft. Detta ledde till en konkurrenssituation som kom att omfatta stora delar av södra Östersjöområdet (Elfwendahl 1999, s. 41). Det bör också framhållas att den keramik som framställdes i Sydskandinavien under 1200- och 1300-talen har en självständig prägel i relation till sina kontinentala förebilder. Den kan vara något klumpig i formen men å andra sidan också vara fantasifullt utförd vad dekoren beträffar (Bencard 1972, s. 174).

Produktion av dessa kärl har konstaterats på flera håll i Danmark samt i Lund och Lübeck (Elfwendahl 1999, s. 41).

Den fyndplats i Danmark som givit det rikaste materialet i form av keramiskt avfall är Farum Lillevang på Själland där man tillverkat både glaserade och oglaserade kärl, bl.a. blyglaserade kannor. Tyvärr finns ingen utförlig publikation av detta volymmässigt ofantliga fynd (Elfwendahl 1999, s. 396, not 115).

Två förmodade framställningsplatser för blad-fjällsornerade kannor har beskrivits av J.T. Christensen (1995, s. 37 ff). De är påträffade endast ca 125 m ifrån varandra vid Bagergade i Svendborg på Fyn. Ett fynd från 1925 består av skärvor från idel kannor. I ett fynd gjort 1995 ingick kannor, krukor, felbrända skärvor och kärl som aldrig färdigstälts. Kannorna från de båda fyndplatserna uppvisar sinsemellan olika fingeravtryck längs bottenkanten. Båda lokalerna har daterats till 1200-talet.

Tillverkning av blad-fjällsornerade kannor har även konstaterats av D. Meyer (1993, s. 277 ff) i samband med utgrävningar vid Kleine Burgstraße i Lübeck. Här har ugnar påträffats med det keramiska materialet. Emellertid föreligger inga dateringsuppgifter från denna lokal. Genom jämförelser med liknande keramik från två lokaler i närheten (Hundestraße och S:t Johansklostret) går det dock att få fram en ungefärlig tidsbestämning till 1200-talets första hälft.

Kannorna av lergods blev omkring 1325 utkonkurrerade av rhenländskt stengods. De ar-

keologiska spår som föreligger tyder på att de varit knutna till den maritima handeln i såväl Nordsjöns som Östersjöns kustområden (Elfwendahl 1999, s. 41). De blyglaserade kannornas tillbakagång under 1300-talet verkar sammanfalla med att även andra blyglaserade kärtyper blir ovanliga i Östersjöområdet (Elfwendahl 2000, s. 205).

De sociala grupper som 1250–1350 begagnade den nymodiga importerade keramiken var ledande i samhället. Hit hörde både kungamakten och kyrkan, vilka etablerat sig i Uppsala vid 1200-talets mitt. Ett samhälle efter utländska förebilder växte upp. Hushållsinventariet anpassades till tidens krav och fler kärtyper introducerades. Kretsarna kring hovet och ärkestiftet var känsliga för moderlaterade förändringar och hade dessutom stora ekonomiska resurser. Det understryks av det faktum att kärl tillverkade av lergods var ovanliga i det övriga Uppsala under denna tid (Elfwendahl 1999, s. 149).

Träkam

Kamfragmentet UMF/B 1426 (fig. 5) är avbrutet och mäter 50 x 38 x 8 mm. Vikten är 4 g. Det är en dubbelkam skuren i ett stycke med en grov och mycket gles tandrad med fem tänder samt en finare sådan med en mängd tänder. Kammen har smala raka ändskivor. Fyndet är en gåva från vaktmästaren, sedermera konservatorn Gelin vid Gustavianum i Uppsala, som hittat den i jord som hämtats från Studentholmen. Ingen närmare analys i syfte att fastställa vilket träslag den tillverkats av har ännu utförts.

Träkammar är en tämligen outforskad föremålsgrupp. Parallellt till kammen från Studentholmen finns från Helgeandsholmen i Stockholm. Här har fem kammar av trä påträffats av vilka tre daterats till 1300-talet (Dahlbäck 1982, pl. 33, s. 212). De tre är dubbelkammar med smala raka ändskivor och är så lika kammen från Studentholmen att den kan antas vara jämn-gammal med dem.

En träkam har även påträffats vid Vattugatan på Norrmalm i Stockholm, men här rör det sig om en enkelkam utan större likheter med exemplaret från Studentholmen. Kammen från Norrmalm har daterats till 1500-talet. Den är liksom dubbelkammarna skuren i ett stycke

Fig. 5. Träkam hittad i jord från Studentholmen (UMF/B 1426), trol. 1300-talet.
—Wooden comb found in earth from Studentholmen.

(muntlig upplysning, Carola Häggström, Stockholms stadsmuseum, okt. 2006).

Kulturen i Lund har tolv medeltida dubbelkammar av trä daterade till tiden 1200-1500. Av dessa uppvisar två (KM 57135:290 respektive 22822:d), vilka påträffats i kvarteren S:t Botulf och S:t Laurentius, stora likheter med kammen från Studentholmen genom att även de har smala raka ändskivor. Dessa båda har dock inte daterats till något specifikt århundrade. De övriga träkammarna från Lund har antingen breda raka eller konvext böjda ändskivor.

Varför träkammar är så pass sällsynta kan man bara spekulera i. En tänkbar förklaring kan vara att trä bevaras sämre än ben och horn. En annan möjlighet är att trä varit ett material som begagnats då inget annat funnits tillgängligt. Träkammar har troligtvis varit betydligt skörare än sina motsvarigheter av ben och horn och således haft en betydligt större tendens att gå sönder.

Träkammar är däremot inte ovanliga på kontinenten under medeltiden. Bland fyndorterna märks Amsterdam, Groeningen, King's Lynn och Svendborg. De är så gott som uteslutande tillverkade av buxbom. Deras likhet vad formen beträffar har också lett till frågeställningen om inte buxbom importerats från Medelhavsområdet (Müller 2003, s. 336).

Kammar av buxbom har påträffats i England. De förekom rikligt under den romerska tiden, men blev mera sällsynta under den ang-

losaxiska då kammar av horn dominerade. Träkammarna återkom sedan under medeltiden, i synnerhet under tiden 1000-1300, kanske främst beroende på en alltmera begränsad tillgång på horn (Shoplund 2005, s. 188). Buxbom har utmärkta egenskaper vad både hårdhet och elasticitet beträffar (Müller 2003, s. 335).

Sporre

Bland järnföremålen ingår två pikförsedda sporrar med böjda skänklar. Av dessa är den ena komplett och konserverad (fig. 6; St 211). Den mäter 145 x 101 mm och väger 53 g. Dess utförande är tämligen enkelt.

Under medeltiden utvecklades sporrarna i nära samband med ryttarens och hästens rustningar genom den vapenteknologiska utvecklingen. Raka skänklar och pik karakteriserar de äldsta medeltida sporrarna. Skänklarna gjordes alltmera böjda under 1100-talet och piken vinklades samt profilerades vanligen. Så småningom började man förse dem med hjul eller stjärnformade trissor. De allt kraftigare och klumpiga rustningarna medförde att pikens längd ökades och mot slutet av 1400-talet kunde den uppgå till flera decimeter. Sporrarnas storlek blev dock åter mera normal mot medeltidens slut. För det frälseanknutna rytteriets utveckling spelade de en avgörande roll, men de hade aldrig någon betydelse för allmogens väpnade uppbud (*Medeltidens ABC*, s. 358; Olausson 1989, s. 126).

Sporrar bars av både män och kvinnor. De

Fig. 6. Sporre (St 211), c. 1200. —Spur.

underströk en persons sociala ställning. Personer med en hög social position kunde ha sporrar av guld, silver eller tenn. Dessutom förekom förgyllda och förtenta järnsporrar. Sporrarna fästes vid foten med två remmar. Den ena löpte under foten och den andra över densamma. Remmarna fästes vid ringar längst ut på skänklarna (Shopland 2005, s. 206 ff).

Exemplaren från Studentholmen hittades i anslutning till hamnanläggningen och har daterats till omkring år 1200 (Lithberg 1921, s. 260, fig. 21, 22).

Pikförsedda sporrar av snarlik typ har bl.a. påträffats vid Eketorp på Öland. De uppgår till ca 50 st. och är tillverkade av järn. Utförandet är tämligen enkelt och de har daterats till tiden mellan 1100 och 1300 (Wallander 1998, s. 219 f). Sporrar har även påträffats i andra delar av Uppsala. Som exempel kan nämnas tre stycken från kvarteret Örtedalen. De är emellertid betydligt yngre (1500- och 1600-talen) och tillhör typen med stjärnformade trissor (Carlsson m.fl. 2000, s. 91 f).

Arbetet har utförts med ekonomiskt stöd av Berit Wallenbergs stiftelse.

Referenser

- Anund, J. et al., 2000. *Iskuggan av domkyrkan. Arkeologi i uppsalakvarteret Disa 1973–1993*. Riksantikvarieämbetet UV-Bergslagen rapport 2000:5. Uppsala.
- Barton, K.J., 1968. *Some examples of medieval glazed earthenware in Sweden*. Antikvariskt arkiv 33. KVHAA. Stockholm.
- Bencard, M., 1972. Dansk middelalderlertøj med antropomorf dekoration. Et bidrag til den blyglaserade kandes historie. *KUML*. Århus.
- Broberg, B. & Hasselmo, M., 1981. *Keramik, kammar och skor från 7 medeltida städer*. Riksantikvarieämbetet och Statens historiska museer, rapport. Medeltidsstaden 30. Göteborg.
- Carlsson, K., 1982. Importkeramik från Lödöse. *Lödöse – västsvensk medeltidsstad III:2*. KVHAA. Stockholm.
- Carlsson, R. et al., 2000. *På vägen in till staden. Arkeologisk undersökning 1999. Lämnningar från medeltid och nyare tid i kvarteret Örtedalen i Uppsala*. Upplandsmuseets skriftserie 2. Uppsala.
- Christensen, J.T., 1995. Et nyt Bagergadefund. Undersøgelsen af middelalderbyens befæstning på Bagergade 43. *Årbog for Svendborgs & Omegns Museum*.
- Dahlbäck, G. (red.), 1982. *Helgeandsholmen – 1000 år i Stockholms ström*. Stockholm.
- Ehn, O., 1991. Uppsalas stadsbild. Stadens begynnande omvandling 1809–1867. *Uppsala stads historia VIII*. Uppsala.
- Ekre, R. et al., 1994. *Lödösefynd*. Lödöse.
- Elfwendahl, M., 1999. *Från skärva till kärl. Ett bidrag till vardagslivets historia i Uppsala*. Institutionen för arkeologi. Lunds universitet.
- 2000. Lergods-, fajans- och flintgodskeramiken. Slutundersökning 1993. Anund et al. 2000.
- Granlund, E., 1930. De geografiska betingelserna för Stockholms uppkomst. *Ymer* 50. Stockholm.
- Kulturhistoriskt lexikon för nordisk medeltid 1956–78*. Malmö.
- Lithberg, N., 1921. Knut Stjernas grävningar på Studentholmen. En orientering. Föredrag hållet i föreningen Urd, vid 10-årsminnet av Knut Stjernas död den 15 november 1919. *Upplands Fornminnesförenings tidskrift* 36. Uppsala.
- Medeltidens ABC*. Folin, N. & Tegnér, G. 1985. Historiska museet. Stockholm.
- Meyer, D., 1993. *Glaserkeramik des Mittelalters von einer Töpfereiproduktion aus der Kleinen Burgstraße zu Lübeck – ein Vorbericht*. Lübecker Schriften zur Archäologie und Kulturgeschichte (LSAK). Bonn.
- Müller, U., 2003. Möglichkeiten der Auswertung höl-

- zerner Kleinfunde des späten Mittelalters in Zentraleuropa. *Aspekte der Archäologie des Mittelalters und der Neuzeit. Festschrift für Walter Sage*. Bonn.
- Olausson, M., 1989. Kyrklägdan – en tusenårig gårdshistoria. Hemmendorff, O. (red.). *Arkeologi i fjäll, skog och bygd*. Jämtlands läns museum. Östersund.
- Redin, L., 1976. *Uppsala*. Medeltidsstaden 3. Riksantikvarieämbetet och Statens historiska museer. Stockholm.
- Selling, D., 1943. Ett munkansikte från Sigtuna. Väst-europeisk 1200-talskeramik. *Situne Dei* 1943. Sigtuna.
- Shopland, N., 2005. *Archaeological finds. A guide to identification*. Stroud.
- Sign. K.B., 1907. De stora fynden på Studentholmen i Uppsala. *Stockholmstidningen* 12 september 1907.
- Stjerna, K., 1907. Ruinen på Studentholmen. *Aftonbladet* 19 september 1907.
- Wallander, A., 1998. Hästmundering – sporrar. *Eketorp III. Den medeltida befästningen på Öland. Artefakterna*. KVHAA. Stockholm.

Summary

Knut Stjerna (1874–1909) directed excavations at Studentholmen in Uppsala from 1907 to 1909. He died shortly after the completion of fieldwork, and the site was never written up. This paper presents and discusses a few of his finds, dating from the 13th and 14th centuries.

Among the finds is a face-sherd or "monk face" of green glazed earthenware (figs 3, 4). These faces served as ornaments by a vessel's handle or spout, mostly on high jugs decorated with relief scale ornaments. The faces are so similar that they probably originate from a single workshop. A total of 18 "monk faces" have been found: twelve of them on Zealand, Funen and in Scania. The remaining six have been found elsewhere in the southern third of Sweden. They date from 1250–1350 and are only found on sites with access to harbours and trading routes.

Vessel ornaments consisting of human figures are known from Flanders, England, and France during the 13th and 14th centuries. Vessels decorated with scales are known from several Swedish sites including Studentholmen. Their origins may be sought in southern Scandinavia or Flanders.

In Flanders, production of high glazed vessels with handle and spout started after 1150. From about 1200 such vessels were imported to the Baltic region and Scandinavia. Local production started in southern Scandinavia, mainly Denmark, shortly after 1200 and lasted until about

1325 when glazed earthenware was replaced by stoneware from the Rhineland.

A fragment of a comb found in earth from the Studentholmen site is from a single-piece double-sided wooden comb. Similar ones have been found at Helgeandsholmen in Stockholm. They are dated to the 14th century. Others found at Lund have been dated to the 13th–15th centuries. Wooden combs are rare in Scandinavia. One reason may be the preservation demands of the material, another that wood was only used when antler and bone was scarce. Wooden combs would have been less sturdy than those of bone or antler. Boxwood combs are not unusual in Continental Europe during the Middle Ages. They have for instance been found at Amsterdam, Groeningen and King's Lynn. In England they were common during Roman times and in the 11th–13th centuries.

Two iron prick spurs were found during the excavations. One is complete and undamaged. Straight sides and a prick are characteristic for spurs of the 12th–13th centuries. The sides were gradually made more bent and the prick longer. Spurs were later fitted with rovels. Spurs were associated with aristocratic cavalry and used by both men and women. The examples from Studentholmen were found in association with a harbour and date from the 13th century. Similar ones are known from Eketorp on Öland.